

Производството е по реда на чл. 59-63 ЗАНН.

Образувано е по жалба на Р. СТ. Р. срещу наказателно постановление /НП/ № 22-4332-002548/08.03.2022 г., издадено от Началник Група към СДВР, Отдел „Пътна полиция“ /ОПП/ при СДВР, с което на жалбоподателя са наложени административни наказания – „глоба“ в размер на 50,00 лева на основание чл. 183, ал.4, т.7 пр.1 ЗДвП за нарушение на чл. 137А, ал. 1 ЗДвП и „глоба“ в размер на 50,00 лева на основание чл. 183, ал.4, т.6 от ЗДвП за нарушение на чл. 104А ЗДвП.

С жалбата се атакува НП като незаконосъобразно. Оспорват се фактическите констатации, отразени в акта за установяване на административно нарушение /АУАН/ и НП, като се твърди, че те не съответстват на действителната обстановка. Моли се за отмяна на НП.

В съдебно заседание жалбоподателят е редовно призован и се явява с упълномощен представител – адв. Бусаров. Моли НП да бъде отменено по твърденията изложени в жалбата и с оглед събраните гласни доказателства.

Въззиваемата страна - Началник група Отдел „Пътна полиция“ при СДВР не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Софийски районен съд, след като взе предвид доводите на страните и след като обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 04.02.2022 г., около 10:59 часа, в гр. София, жалбоподателят Р. СТ. Р., управлявайки л.а. „**“ с рег. № **, регистриран на **, по бул. „**“, с посока на движение от бул. „**“ към село ** като преминавайки край номер 317 не бил поставил обезопасителен колан по време на движение при наличието на такъв в автомобила. Освен това водачът използвал мобилен телефон по време на движение без устройство, позволяващо използването му без участието на ръцете. Жалбоподателят бил спрян за проверка от служители на ОПП при СДВР като св. АЛ. М. К., мл. автоконтрольор, съставил срещу жалбоподателя акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 580613/04.02.2022 г. за нарушения на чл. 137А, ал.1 и чл. 104А ЗДвП. АУАН бил предявен на жалбоподателя, който не вписал възражения.

Въз основа на този акт е издадено атакуваното НП № 22-4332-002548/08.03.2022 г., с което на жалбоподателя за нарушение на чл. 137А, ал.1 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50,00 лева, на основание чл. 183, ал.4, т.7 ПР.1 ЗДвП и за нарушение на чл. 104А ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50,00 на основание чл. 183, ал.4, т.6 от ЗДвП.

Видно от заповед №8121з-1632/2021 и заповед № 8121з-1632/2021 г. на министъра на вътрешните работи административнонаказващият орган е компетентен да издава наказателни постановления по ЗДвП, а актосъставителят – да издаде АУАН.

Горепосочената фактическа обстановка беше установена въз основа на показанията на свидетеля и актосъставител АЛ. М. К., на свидетеля Християн Р. Стоилков, както и въз основа на писмените доказателства, приобщени към материалите по делото, а именно – АУАН № 580613/04.02.2022г., наказателно постановление № 22-4332-002548/08.03.2022 г, заверено копие на Заповед №8121з-1632/2021, обратна разписка от куриерска фирма Еконт.

От показанията на свидетеля АЛ. М. К. се установява, че по време на управление на лекия автомобил жалбоподателят Р. СТ. Р. е използвал мобилния си телефон и е провеждал разговор от същия, като телефонът е бил поставен до ухото му, както и че не бил с поставен предпазен колан. Тези обстоятелства свидетелят е възприел лично, пази детайлни спомени и няма причина да се предполага предубеденост или недобросъвестност от негова страна. По тези съобщения съдът се довери на казаното. Свидетелят Стоилков потвърждава за извършената проверка, но твърди, че жалбоподателят е бил с колан и не е говорил по телефона. В последната част съдът не кредитира показанията му, тъй като същият е син на жалбоподателя и има основания да се счита за предубеден. Съдът използва при изграждане на убеждението си и писмените доказателствени материали, които са изготвени и приобщени по предвидения процесуален ред.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът приема следното:

Жалбата е подадена в предвидения от закона преклузивен срок за обжалване и изхожда от легитимирана страна в процеса, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество обаче жалбата е **неоснователна**.

Съдът намира, че не са допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство, а НП е издадено от компетентен орган. Както АУАН, така и НП отговарят в пълна степен на изискванията на чл. 42 ЗАНН и чл. 57 ЗАНН като по словесен път нарушението е описано достатъчно ясно и конкретно по начин, който не засяга правото на защита на жалбоподателя и съдържа всички обективни признаци от състава на вмененото нарушение. Относно наведеното от жалбоподателя възражение, че актът не е подписан от свидетеля, които е посочен като очевидец, съдът намира същото за несъстоятелно, тъй като от оригинала на самия АУАН е видно, че подписите на актосъставителя и свидетелят се застъпват, а не липсва такъв на свидетеля.

По делото безспорно се установява, че жалбоподателят Р. СТ. Р. е извършил нарушение на разпоредбата на чл.137а, ал.1 ЗДвП, а именно, че не е използвал обезопасителен колан в качеството си на водач, при наличие на такъв в автомобила. Нормата на чл.137а, ал.1 ЗДвП поставя изискване към водачите и пътниците в моторни превозни средства от категории М1, М2, М3 и N1, N2 и N3, когато са в движение, да използват обезопасителните колани, с които моторните превозни средства са оборудвани. Изключение от

посоченото задължение е предвидено за определени категории водачи, изчерпателно изброени в ал.2 на посочения текст, сред които обаче жалбоподателят не попада.

От субективна страна съдът приема, че жалбоподателят е осъществил нарушението по чл.137а, ал.1 ЗДвП с форма на вина пряк умисъл – осъзнавал е общественоопасния му характер и е предвиждал неговите общественоопасни последици.

Санкционната норма на чл.183, ал.4, т.7, пр.1 от ЗДвП предвижда глоба в размер на 50,00 лева за водач, който не изпълнява задължението си за използване на предпазен колан. В този смисъл съдът констатира, че АНО законосъобразно е наложил на жалбоподателя глоба в размер на 50,00 лева, съобразявайки я с предвидения за този вид нарушение в закона размер.

Ето защо административнонаказващият орган правилно е ангажирал отговорността на жалбоподателя във връзка с осъществен от последния състав на нарушение по чл.137а, ал.1 ЗДвП.

Разпоредбата на чл.104а ЗДвП съдържа забрана за водача на моторно превозно средство да използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен при наличие на устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му. От обективна страна жалбоподателят е осъществил всички елементи от фактическия състав на нарушението, което по несъмнен начин се установява от доказателствената съвкупност по делото.

От субективна страна съдът приема, че жалбоподателят е осъществил нарушението по чл.104А ЗДвП с форма на вина пряк умисъл – осъзнавал е общественоопасния му характер и е предвиждал неговите общественоопасни последици.

Санкционната норма на чл.183, ал.4 т.6 ЗДвП предвижда глоба в размер на 50 лева за водач, който използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен при наличие на устройство, позволяващо използването на телефона без участието на ръцете му. В този смисъл административно - наказващият орган законосъобразно е наложил на жалбоподателя глоба в размер на 50 лева.

Съдът намира, че при издаване на НП не са допуснати нарушения на материалния или процесуалния закон, обуславящи отмяна на обжалваното НП, поради което същото следва да бъде потвърдено изцяло.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 1, пр. 1 ЗАНН, Софийски районен съд